Raad van State

200705917/1.
Datum uitspraak: 22 januari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/61193 van de rechtbank 's-Gravenhage van 26 juli 2007 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 20 november 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie het door . (hierna: de vreemdeling) gemaakte bezwaar tegen het niet tijdig nemen van een besluit op een aanvraag om hem een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd te verlenen gegrond verklaard en deze vergunning met ingang van 13 mei 2004 aan de vreemdeling verleend. Dit besluit is aangehecht.

Tegen dit besluit, voor zover daarbij niet op het bezwaar van de vreemdeling tegen het gehanteerde legestarief is beslist, heeft de vreemdeling beroep ingesteld bij de rechtbank 's-Gravenhage (hierna: de rechtbank).

Bij besluit van 10 juli 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) voormeld bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 26 juli 2007, verzonden op 27 juli 2007, heeft de rechtbank voormeld beroep, mede gericht geacht tegen laatstvermeld besluit, gedeeltelijk niet-ontvankelijk en voor het overige ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 20 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris is in de gelegenheid gesteld een reactie in te dienen.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

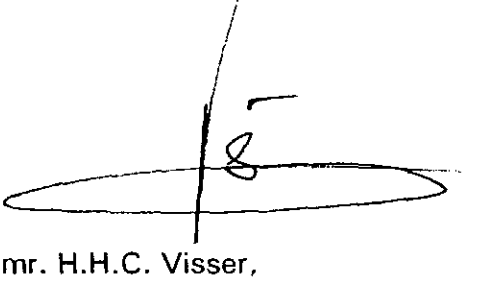
Aldus vastgesteld door mr. P.B.M.J. van der Beek-Gillessen, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S.P.M. Zwinkels, ambtenaar van Staat.

w.g. Van der Beek-Gillessen	w.g. Zwinkels
lid van de enkelvoudige kamer	ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 22 januari 2008

309-502.
Verzonden: 22 januari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Justitie

Ministerie van Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)

Postadres Postbus 3100 2130KC Hoofddorp

Bezoekadres
Mercuriusplein 1
2132HA Hoofddorp
Gebouw Pharos
Infolijn 0900-1234561 (EUR 0,10 p.m.)
(werkdagen van 9.00 tot 17.00 uur)
Fax (023) 8889056
Internet www.ind.nl

Aan mr. C.A.Lucardi / mr Drs M.J.G Schroeder
Blokland 40A
3036TL Rotterdam

Tevens verzonden per fax. 070 3615788 d.d 10 juli 2007

Unit	Regulier Hoofddorp
Datum	10 juli 2007
Dossiernummer	9501-23-0262
V-nummer	
Uw brief	Datum v.d. brief v.d. adressant
Uw kenmerk	ROC/VTV/2005/015
Betreft	

geboren op :
nationaliteit: Kaapverdische

Geachte heer/mevrouw,

Deze brief ziet op het bezwaarschrift dat is ingediend op 24 april 2006 voor zover betrekking hebbende op een verzoek om restitutie/verrekening van leges c.q. toepassing van een lager legestarief. Op het overige van het bezwaar is reeds bij afzonderlijke beschikking van 20 november 2006 beslist.

Het bezwaar is ingediend door mr.drs.M.G.J. Schroeder namens:

Geboren op
Nationaliteit: Kaapverdische

De heer zal verder worden aangeduid als "betrokkene".

Het bezwaar wordt ongegrond verklaard en het verzoek om restitutie van leges c.q. toepassing van een lager legestarief wordt afgewezen.

Het volgende wordt overwogen.

Uit het informatiesysteem van de IND is gebleken dat betrokkene in ieder geval sedert 10 februari 1993 rechtmatig op grond van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in Nederland verblijft.
Op 8 oktober 2003 werd door betrokkene tijdig een aanvraag gedaan om verlenging van de geldigheidsduur van de aan hem tot 7 november 2003 verleende verblijfsvergunning. Door betrokkene werden de op dat moment geldende leges ad € 430,-- in rekening gebracht en voldaan. Bij besluit van 18 december 2003 werd de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning verlengd van 7 november 2003 tot 7 november 2008.

Op 4 februari 2004 werd van gemachtigde een bezwaarschrift ontvangen gericht tegen het besluit van 18 december 2003 om de aan betrokkene verleende

Justitie

verblijfsvergunning te verlengen. Bij brief van 13 mei 2004 werden de gronden van dit bezwaar ontvangen.
In de brief is aangegeven dat betrokkene meent recht te hebben op teruggave c q. verrekening met de leges voor een aanvraag van een verblijfsvergunning voor onbepaalde duur, € 890,--, met de reeds eerder betaalde leges ad € 430,-- voor een aanvraag om verlenging van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd van betrokkene.
Aangegeven werd dat de eerdere toezending door de IND aan betrokkene van een aanvraagformulier tot verlenging van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning misleidend was geweest. De toezending was een onnodig verzoek omdat betrokkene recht had op een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd en hij van opvatting was dat hij niet twee maal leges dient te betalen. Verder werd bij de gronden een door betrokkene een ondertekend aanvraagformulier met bijlagen voor een verblijfsvergunning voor onbepaalde duur (model M35-D) ontvangen.

Op 22 november 2004 werd namens betrokkene bezwaar ingesteld tegen het niet tijdig beslissen op de aanvraag om een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd.
Op 11 februari 2005 is beroep ingesteld tegen het niet tijdig beslissen op de bezwaren van 3 februari 2004 en 22 november 2004. Bij uitspraak van 6 juli 2007 werden de beroepen gegrond verklaard en werd aangegeven dat binnen vier weken op beide bezwaren beslist diende te worden.
Op 3 augustus 2005 werd het bezwaar van 22 november 2004 tegen het niet tijdig beslissen op de aanvraag om een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd gegrond verklaard. Op 11 augustus 2005 werd het bezwaar van 3 februari 2004 ongegrond verklaard. Tegen beide besluiten werd op 25 augustus 2005 beroep ingesteld bij de rechtbank. Op 11 januari 2006 is op het bezwaar van 22 november 2004 met betrekking tot de kosten van het bezwaar, aanvullend op dit bezwaar afwijzend beslist.
Het beroep tegen de beslissing op het bezwaar schrift van 22 november 2004 werd op 21 januari 2006 gegrond verklaard, het besluit van 11 januari 2006 werd vernietigd en de rechtbank wijst € 80,50 toe.
Op 23 januari 2006 werd door de rechtbank het beroep van 25 augustus 2005 gericht tegen het besluit van 11 augustus 2005 ongegrond verklaard. In de uitspraak oordeelde de rechtbank dat de afhandeling van de aanvraag om het verlengen van de verblijfsvergunning van betrokkene op een juiste wijze had plaatsgevonden. In de uitspraak laat de rechtbank het verzoek om de reeds betaalde leges voor de aanvraag om verlenging van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd ad. € 430,-- in mindering te brengen op de verschuldigde leges ad € 890,-- voor de aanvraag om een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd onbesproken. Waarbij zij opmerkt dat de verschuldigde leges voor een aanvraag om een verblijfsvergunning *voor onbepaalde tijd immers niet zien op het in bezwaar bestreden besluit*.

De rechtbank onderschrijft voor het gestelde dat toezending van aanvraagformulieren voor verlening of verlenging van enige verblijfstitel op initiatief van de Minister een door geen enkele beleidsregel gemotiveerde dienstverlening is waaraan geen rechten kunnen worden verleend, laat staan dat deze toezending van een aanvraagformulier als misleiding kunnen worden aangemerkt.

Nu niet is gebleken van onverschuldigde c.q. onterechte betaling ten aanzien van de leges voor de aanvraag om verlenging van een verblijfsvergunning regulier, kan dan ook geen sprake zijn van restitutie hiervan.

Op 21 april 2006 is door betrokkene bezwaar gemaakt tegen het niet tijdig beslissen op de aanvraag om een verblijfsvergunning voor onbepaalde duur van 15 mei 2004.
Op 31 juni 2006 is beroep ingesteld tegen het niet tijdig beslissen op de hiervoor genoemde aanvraag.
Bij uitspraak van 21 september 2006 werd door de rechtbank het beroep gegrond verklaard, waarbij werd aangegeven dat binnen 6 weken na verzending van de uitspraak op het bezwaar diende te worden beslist.
Bij besluit van 20 november 2006, werd het bezwaar gegrond verklaard en werd aan betrokkene met ingang van 13 mei 2004 een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd verleend.

Justitie

In deze beslissing is aangegeven dat door gemachtigde is verzocht om vergoeding van kosten, niet zijnde de kosten van het bezwaar, hierbij is gedoeld op de stelling van gemachtigde dat hij meent in aanmerking te komen voor het (lagere) legestarief zoals dat gold ten tijde van de (feitelijke) behandeling van de aanvraag ad. € 201,-- en niet voor het (hogere)tarief zoals dat gold ten tijde van de aanvraag ad € 890,--.

De IND deelt deze mening van betrokkene en diens gemachtigde niet.
Ingevolge artikel 24, tweede lid, Vreemdelingenwet 2000 (hierna Vw 2000 genoemd) zijn leges verschuldigd terzake van de afdoening van een aanvraag. De legesbedragen zijn opgenomen in het Voorschrift Vreemdelingen 2000.
De legesplicht betreft in beginsel elke individuele vreemdeling voor wie om toelating wordt verzocht, en ontstaat bij het indienen van de aanvraag. Ontwikkelingen na het indienen van de aanvraag (zoals een negatieve beslissing, het buiten behandeling stellen van de aanvraag anders dan wegens het ontbreken van een machtiging tot voorlopig verblijf, en ook het intrekken van de aanvraag) hebben derhalve geen invloed op de legesverplichting. Ook financiële draagkracht speelt geen rol. Slechts vreemdelingen die om toelating als vluchteling verzoeken zijn -om begrijpelijke redenen- van het betalen van leges vrijgesteld (tot zij op een andere grond om toelating zouden verzoeken).

Betrokkene heeft, zij het met vertraging welke niet aan hem is te wijten, de voor de aanvraag om een verblijfsvergunning regulier onbepaalde tijd verschuldigde leges betaald. Een acceptgiro m.b.t. de te betalen leges werd hem eerst op 3 augustus 2005 toegezonden waarna op 24 augustus 2005 de betaling werd ontvangen.
Het legestarief dat hiervoor gold ten tijde van de aanvraag was € 890,--. Dat na de aanvraag met ingang van 1 juli 2005 een geheel ander tariefstelsel is ingevoerd met een lager leges bedrag maakt een en ander niet anders aangezien de legesverplichting ontstaat bij het indienen van de aanvraag en niet op het moment van betaling of daadwerkelijk/feitelijk in behandeling nemen van de aanvraag.

Er is aldus in het onderhavige geval geen sprake van te hoge of onverschuldigde betaling van leges. Gelet op het vorenstaande wordt uw verzoek om restitutie van leges in bezwaar afgewezen

Tegen deze beschikking kan beroep worden ingesteld bij de Vreemdelingenkamer van de rechtbank te 's-Gravenhage.

Het beroep kan worden ingesteld door de vreemdeling in persoon, zijn wettelijk vertegenwoordiger, zijn bijzonder gemachtigde of een advocaat, indien deze verklaart daartoe bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd.

Het beroep moet worden ingesteld binnen vier weken na de dag waarop de beschikking is bekendgemaakt. Daarbij is aan te bevelen dat een afschrift van de beschikking wordt overgelegd. Voor de behandeling van het beroepschrift is griffierecht verschuldigd.

Van belang is dat ingevolge artikel 6:9 van de Algemene wet bestuursrecht een beroepschrift tijdig is ingediend, indien het voor het einde van de genoemde termijn van vier weken is ontvangen of indien het voor het einde van deze termijn ter post is bezorgd, mits het in dat geval niet later dan een week na afloop van de termijn is ontvangen.

Een beroepschrift dient te worden verzonden naar:

Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingenzaken (CIV)
Postbus 1601
2003 BR Haarlem

Faxnummer: 023 – 512 67 36 (bewaringszaken en AC-procedures)
Faxnummer: 023 – 512 66 01 (voorlopige voorziening en beroep)

Justitie

U wordt verzocht hierbij gebruik te maken van het aangehechte informatieblad voor de rechtbank. Zodra het CIV een procedure aan een rechtbank heeft toebedeeld, ontvangt u van de desbetreffende rechtbank een ontvangstbevestiging. De op de procedure betrekking hebbende stukken dient u eerst nadat u deze ontvangstbevestiging heeft ontvangen bij de behandelende rechtbank in te dienen. U wordt verzocht de op de procedure betrekking hebbende stukken niet aan het CIV te sturen.

Hoogachtend,

de Staatssecretaris van Justitie,
namens deze,
het hoofd van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND),
namens deze.

W. Paap
medewerker

Rechtbank 's-Gravenhage
sector bestuursrecht
vreemdelingenkamer, enkelvoudige kamer

UITSPRAAK
ingevolge artikel 8:77 Algemene wet bestuursrecht

Reg.nr : AWB 06/61193 BEPTDN

Inzake : , eiser, V-nummer woonplaats kiezende ten kantore van zijn gemachtigde, mr. C.A. Lucardie, advocaat te 's-Gravenhage,

tegen : de Staatssecretaris van Justitie, verweerder, gemachtigde mr. T. Hartsuiker, ambtenaar ten departemente.

I. PROCESVERLOOP

1. Eiser, geboren op bezit de Kaapverdische nationaliteit. Hij verblijft naar eigen zeggen sedert 5 oktober 1991 als vreemdeling in Nederland. Sedert 10 februari 1993 heeft eiser rechtmatig verblijf in de zin van artikel 8, aanhef en onder a, Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), op grond van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd. Op 13 mei 2004 heeft eiser een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 20 Vw 2000.

2. Tegen het uitblijven van een beslissing op zijn aanvraag heeft eiser op 22 november 2004 een bezwaarschrift ingediend.

3. Tegen het uitblijven van een beslissing op bezwaar heeft eiser bij schrijven van 11 februari 2005 beroep ingesteld bij de rechtbank.
Bij uitspraak van 6 juli 2007 heeft deze rechtbank, zittingsplaats Rotterdam, (AWB 05/6393) dit beroep gegrond verklaard en bepaald dat binnen vier weken op het bezwaarschrift dient te worden beslist.

4. Bij besluit van 3 augustus 2005 heeft verweerder eisers bezwaarschrift van 22 november 2004, gericht tegen het niet tijdig beslissen op eisers aanvraag van 13 mei 2004 tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd, gegrond verklaard omdat niet tijdig op de aanvraag is beslist en geconcludeerd dat de aanvraag alsnog in behandeling zal worden genomen zodra de daartoe verschuldigde leges zijn voldaan.

5. Op 23 augustus 2005 heeft eiser de voor de in behandelingneming van de aanvraag verschuldigde leges ad € 890,– voldaan.

6. Tegen het besluit van 3 augustus 2005 heeft eiser op 29 augustus 2005 beroep ingesteld bij de rechtbank.

7. Bij besluit van 11 januari 2006 heeft verweerder een nadere beslissing op het bezwaar van 22 november 2004 genomen.

8. De rechtbank heeft het besluit van 11 januari 2006 gekwalificeerd als een wijzigingsbesluit in de zin van artikel 6:18 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) en heeft het beroep van 29 augustus 2005 geacht mede te zijn gericht tegen het besluit van 11 januari 2006.
Bij uitspraak van 25 januari 2006 (AWB 05/38817 BEPTDN) heeft deze rechtbank het beroep gegrond verklaard en het besluit van 11 januari 2006 vernietigd. Bij uitspraak van 18 april 2006 heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State deze uitspraak van de rechtbank bevestigd.

9. Bij bezwaarschrift van 21 april 2006 heeft eiser bezwaar gemaakt tegen het niet tijdig beslissen op de aanvraag om een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd van 13 mei 2004 en tegen het toegepaste legestarief. Eiser heeft verweerder verzocht om hem de te veel betaalde leges ad € 689,-- te restitueren.

10. Bij beroepschrift van 21 juni 2006 heeft eiser beroep ingesteld tegen het niet tijdig beslissen op het bezwaar van 21 april 2006.
Bij uitspraak van 21 september 2006, verzonden op 10 oktober 2006, heeft deze rechtbank, zittingsplaats Amsterdam, (AWB 06/30180), het beroep tegen het niet tijdig beslissen gegrond verklaard en bepaald dat verweerder binnen zes weken na verzending van de uitspraak een besluit op bezwaar dient te nemen.

11. Bij besluit van 20 november 2006 heeft verweerder het bezwaarschrift van 21 april 2006 gericht tegen het met een besluit gelijk te stellen niet tijdig nemen van een beslissing op de aanvraag van 13 mei 2004 gegrond verklaard en aan eiser met ingang van 13 mei 2004 een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd verleend.

12. Bij schrijven van 13 december 2006 heeft eiser tegen het besluit van 20 november 2006, voor zover daarmee niet volledig op het bezwaar van eiser van 21 april 2006 is beslist, het onderhavige beroep (AWB 06/61193 BEPTDN) ingesteld bij de rechtbank.
Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden.

13. Bij besluit van 10 juli 2007 heeft verweerder een beslissing op het bezwaar van 21 april 2006, voor zover betrekking hebbende op het verzoek om restitutie/verrekening van leges c.q. toepassing van een lager legestarief, genomen en het bezwaar ongegrond verklaard.

14. Het beroep van eiser van 13 december 2006 gericht tegen het niet tijdig beslissen op bezwaar is op grond van artikel 6:20, vierde lid, van de Awb door de rechtbank aangemerkt als tevens gericht te zijn tegen het besluit van 10 juli 2007.

15. De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 13 juli 2007. Eiser en zijn gemachtigde zijn met bericht niet ter zitting verschenen. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

II. OVERWEGINGEN

1. Allereerst stelt de rechtbank vast dat nu verweerder niet tijdig op het bezwaarschrift van eiser van 21 april 2006, voor zover betrekking hebbende op het verzoek van eiser om restitutie van leges, heeft beslist, verweerder de ingevolge artikel 7:10 van de Awb gestelde termijn voor het beslissen op het bezwaarschrift heeft overschreden, zodat sprake is van het niet tijdig nemen van een besluit als bedoeld in artikel 6:2 van de Awb. Omdat verweerder na de instelling van het beroep op 10 juli 2007 alsnog een beslissing op het bezwaar van eiser heeft genomen, heeft eiser geen belang meer bij het beroep tegen het niet tijdig nemen van een beslissing op bezwaar.
Het beroep van eiser zal dan ook, voor zover het is gericht tegen het uitblijven van een beslissing op bezwaar inzake restitutie van leges, niet-ontvankelijk worden verklaard.

2. De rechtbank ziet wel aanleiding verweerder te veroordelen in de door eiser gemaakte proceskosten. Deze kosten kunnen met toepassing van het Besluit proceskosten bestuursrecht worden vastgesteld op € 80,50 voor de door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand bij het indienen van een beroepschrift, waarbij, aangezien het beroep zich richtte tegen het niet tijdig beslissen op bezwaar, de wegingsfactor 'zeer licht' (0,25) wordt gehanteerd.

3. In dit geding dient voorts te worden beoordeeld of het bestreden besluit van 10 juli 2007 in het licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

4. Eiser heeft – samengevat – aangevoerd dat per 1 juli 2005 de in casu toepasselijke leges zijn teruggebracht van € 890,– tot € 201,–. Eiser meent dat hij niet het legesbedrag, zoals verschuldigd was op de datum van de aanvraag, diende te voldoen, doch het legesbedrag dat gold op de datum van de in behandelingneming van de aanvraag.

5. Verweerder stelt zich onder verwijzing naar de ingediende stukken op het standpunt dat eiser niet voor restitutie van leges in aanmerking komt.

6. Ingevolge artikel 24, tweede lid, Vw 2000 is de vreemdeling leges verschuldigd voor de afdoening van een aanvraag in door de Minister te bepalen gevallen en volgens door die Minister te geven regels. Tevens kan de Minister bepalen dat de vreemdeling voor de afgifte van documenten waaruit het rechtmatig verblijf blijkt leges verschuldigd is.
De Minister heeft van deze bevoegdheden gebruik gemaakt bij de artikelen 3.34 en 3.34a tot en met i, Voorschrift Vreemdelingen (VV 2000).

Ingevolge artikel 3.34, tweede lid, VV 2000, zoals die bepaling ten tijde van de aanvraag luidde, is de vreemdeling terzake van de afdoening van een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd een bedrag van € 890,– verschuldigd.

Ingevolge het bepaalde in hoofdstuk B1/4.1.2.4 (thans B1/9.6.4) van de Vreemdelingencirculaire 2000 is restitutie slechts in uitzonderingsgevallen mogelijk, zoals in het geval van een te hoog legesbedrag, een formele vrijstellingsgrond, een aanvraag tijdens vreemdelingenbewaring, een buiten behandelingstelling op grond van het mvv-vereiste, of een anderszins onverschuldigde betaling (bijvoorbeeld een tweede betaling voor dezelfde aanvraag). Financiële draagkracht speelt bij de legesverplichting geen rol.

Dit beleid komt de rechtbank niet onredelijk voor.

7. De rechtbank overweegt het volgende.
Het VV 2000 is met ingang van 1 juli 2005 gewijzigd bij Regeling van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie van 27 juni 2005, nr. INDUIT05-4151 (AUB), (Stct. 2005, nr. 124, pag. 19). Daarmee zijn een nieuwe legessystematiek en een nieuw legestarief voor het afdoen van verblijfsaanvragen ingevoerd.
Ingevolge het nieuwe legestarief is - voor zover hier van belang - de vreemdeling een bedrag van € 201,-- verschuldigd ter zake van de afdoening van een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd, als bedoeld in artikel 20 Vw 2000.
Ingevolge de toelichting bij deze ministeriele regeling treedt het nieuwe legesstelsel per 1 juli 2005 in werking. De nieuwe leges tarieven gelden vanaf die datum. Voor het legestarief dat van toepassing is, is bepalend de datum waarop de schriftelijke aanvraag is ontvangen door de instantie waar de aanvraag moet worden ingediend.

Eiser heeft op 13 mei 2004 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd. Aan eiser is bij besluit van 20 november 2006 een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd verleend, met ingang van 13 mei 2004.
De voor onderhavige aanvraag verschuldigde leges zijn overeenkomstig artikel 3.34, tweede lid, VV 2000, zoals dit artikellid luidde tot 1 juli 2005, gesteld op € 890,--.
De rechtbank overweegt dat gelet op de ter zake geldende wet- en regelgeving de verplichting om leges te betalen ontstaat bij het indienen van de aanvraag. Op dit uitgangspunt is ook met de ministeriele regeling van 27 juni 2005 tot wijziging van de legessystematiek en het legestarief (Stct. 2005, nr. 124, pag. 19) geen wijziging ingebracht.
Gelet op het voorgaande heeft verweerder in het geval van eiser terecht het ten tijde van de indiening van de aanvraag geldende legestarief toegepast. Dit brengt mee dat in het geval van eiser geen grond bestaat voor (gedeeltelijke) restitutie van het door eiser betaalde legesbedrag ad € 890,--.

8. Op grond van het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder op goede gronden het verzoek om restitutie van leges heeft afgewezen.

9. Het beroep is derhalve ongegrond.

10. De rechtbank acht geen termen aanwezig voor een proceskosten-veroordeling.

III. BESLISSING

De rechtbank 's-Gravenhage,

RECHT DOENDE:

1. verklaart het beroep, voor zover gericht tegen het niet tijdig beslissen, niet-ontvankelijk;

2. veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 80,50 onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden (Ministerie van Justitie) als rechtspersoon die deze kosten aan eiser dient te vergoeden;

3. verklaart het beroep voor het overige ongegrond.

Aldus gedaan door mr. G.P. Kleijn en in het openbaar uitgesproken op 26 juli 2007, in tegenwoordigheid van mr. I.N. Powell, griffier.

RECHTSMIDDEL

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier.
Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. (Nadere informatie www.raadvanstate.nl)

afschrift verzonden op: 27 JUL 2007

voor copie conform
De griffier van de rechtbank 's-Gravenhage

Advocaten

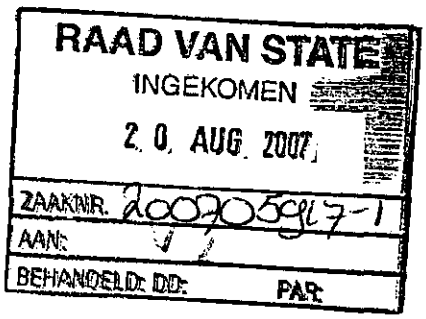
Lucardie & De Visser
Advocaten

Burg. Marijnenlaan 123 | 2585 DV 's-Gravenhage
T 070 3630076 | 070 3615788 | I www.lucardie-advocaten.nl

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Kneuterdijk 22 DEN HAAG

(ingediend bij de postkamer: Paleisstraat 3)

Datum : 20 augustus 2007
Reg. nr. : AWB 06/61193
V-nummer :
Onderwerp : hoger beroepschrift

Hoogedelachtbare Raad,

Ondergetekende mr. drs. M.J.G. Schroeder, jurist te Den Haag, bijzonder gemachtigde van appellant , wonende te in de stelt namens appellant hoger beroep in tegen de uitspraak van de Vreemdelingenkamer van de Rechtbank te 's-Gravenhage d.d. 26 juli 2007, AWB 06/61193 (**productie 1**).

Ik (Schroeder) verklaar, daartoe bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd. Een door appellant ondertekende machtiging d.d. 30 juli 2006 is opgenomen als **productie 2**.

In afdeling 2 hieronder vermeld ik twee grieven tegen de bestreden uitspraak.

1. VERLOOP VAN DE PROCEDURE VOOR ZOVER HIER VAN BELANG 2
2. GRIEVEN TEGEN DE UITSPRAAK VAN DE RECHTBANK 3
Grief 1: schending door de rechtbank van het recht op beroep 3
Grief 2: de rechtbank besliste niet inzake het griffierecht 5
3. CONCLUSIE EN VERZOEK 5
4. PRODUCTIES 6

Advocaten en procureurs:
Mr. C.A. Lucardie
Mr.drs. J. de Visser
*Mr. S. Sözen **
Juristen:
Mr.drs. M.J.G. Schroeder

Advocaten en juristen voeren praktijk onder eigen verantwoordelijkheid en voor eigen rekening en risico.
* oefent de praktijk uit onder verantwoordelijkheid en voor rekening en risico van de maatschap Lucardie – De Visser Advocaten.
Iedere aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat in het desbetreffende geval door de beroepsaansprakelijkheidsverzekering wordt uitgekeerd.

1. Verloop van de procedure voor zover hier van belang

[De nummering verwijst naar 'Procesverloop' in de bestreden uitspraak.]

Op 13 mei 2004 diende appellant bij verweerder (thans: de Staatssecretaris van Justitie; toen:de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie) een aanvraag in tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier. *[I.1]*

[post alia]

Op 21 april 2006 zond appellant een bezwaarschrift aan verweerder. *[I.9]*
Het bezwaar was gericht

1. tegen het niet tijdig beslissen op de aanvraag, en
2. tegen het toepassen van een verouderd (hoog) legestarief.

[post alia]

Bij besluit d.d. 20 november 2006 verklaarde verweerder het bezwaarschrift gegrond. Verweerder besliste niet inzake de tweede grond van bezwaar ("te hoog legestarief") en verwees hiervoor naar "separate besluitvorming". *[I.11]*

Op 13 december 2006 stelde appellant beroep in bij de rechtbank. Het beroep richtte zich ertegen dat verweerder niet tijdig op het bezwaar had beslist, nu hij op 20 november 2006 slechts een deelbesluit had genomen. *[I.12]*

Bij oproep d.d. 31 mei 2007 nodigde de griffier van de rechtbank appellant uit om op een zitting d.d. 13 juli 2007 te verschijnen. De griffier schreef: *"U kunt tot tien dagen voor de zitting nadere stukken bij de rechtbank indienen ..."*

Op 10 juli 2007 nam verweerder alsnog een besluit op het bezwaarschrift d.d. 21 april 2006, voor zover het bezwaar zich richtte tegen het toepassen van een te hoog legestarief. Hij verklaarde het bezwaarschrift ongegrond. *[I.13]*

Bij brief [1] d.d. 11 juli 2007 (**productie 3**) liet appellant de rechtbank weten, dat hij het beroep van 13 december 2006 aanmerkte als mede te zijn gericht tegen het besluit d.d. 10 juli 2007, althans dat hij beroep instelde tegen dat besluit.

Hij verzocht de rechtbank, hem in de gelegenheid te stellen, binnen een redelijke termijn de gronden van het beroep te vermelden voor zover gericht tegen het besluit van 10 juli 2007. Hij verzocht de rechtbank, het onderzoek ter zitting te schorsen, te bepalen dat het vooronderzoek wordt hervat en de zaak op een nadere zitting te hervatten, nadat appellant de gronden van het beroep tegen het besluit d.d. 10 juli 2007 zou hebben ingebracht.

De openbare behandeling van het beroep vond plaats op 13 juli 2007. *[I.15]*

De rechtbank wees uitspraak op 26 juli 2007.

[1] gezonden per telefax en per brief zowel aan de rechtbank als aan verweerder

2. Grieven tegen de uitspraak van de rechtbank

Appellant kan zich met twee onderdelen van de bestreden uitsprak niet verenigen. Volgens appellant

1. schond de rechtbank het recht van appellant om met beroepsgronden verweer te voeren tegen het besluit van verweerder d.d. 10 juli 2007;
2. behoorde de rechtbank in haar uitspraak te bepalén, dat verweerder het griffierecht geheel of gedeeltelijk aan appellant diende te restitueren.

Hieronder vermeldt appellant de gronden waarop hij zich daarmee niet kan verenigen.

Grief 1: schending door de rechtbank van het recht op beroep

Het op 13 december 2006 bij de rechtbank ingestelde beroep richtte zich tegen het niet tijdig nemen van een beslissing op het bezwaar door verweerder.

Op 10 juli 2007 besliste verweerder alsnog (volledig) op het bezwaarschrift.

Bij brief van 11 juli 2007 (**productie 3**) liet appellant de rechtbank weten, dat hij het beroep van 13 december 2006 aanmerkte als mede te zijn gericht tegen het besluit d.d. 10 juli 2007, althans dat hij beroep instelde tegen dat besluit.

Appellant verzocht de rechtbank, hem in de gelegenheid te stellen, binnen een redelijke termijn de gronden van het beroep te vermelden, voor zover het beroep zich richtte tegen het besluit van 10 juli 2007. Hij verzocht de rechtbank, het onderzoek ter zitting te schorsen, te bepalen dat het vooronderzoek wordt hervat en de zaak op een nadere zitting te hervatten, nadat appellant de gronden van het beroep tegen het besluit d.d. 10 juli 2007 zou hebben ingebracht. [2]

De rechtbank merkte het beroep van 13 december 2006 gericht tegen het niet tijdig beslissen op bezwaar, ingevolge artikel 6:20, vierde lid, Awb aan als mede te zijn gericht tegen het besluit van 10 juli 2007. *[I.14]*

De openbare behandeling van het beroep vond plaats op 13 juli 2007.

De rechtbank

- stelde appellant niet in de gelegenheid, binnen een redelijke termijn de gronden van het beroep te vermelden;
- schorste niet het onderzoek ter zitting;
- bepaalde niet dat het vooronderzoek wordt hervat;
- bepaalde niet dat de zaak op een nadere zitting wordt hervat, nadat appellant de gronden van het beroep tegen het besluit d.d. 10 juli 2007 had ingebracht.

Appellant acht deze toepassing van artikel 6:20, vierde lid, Awb, gelezen in samenhang met artikel 69 Vreemdelingenwet 2000 (Vw), artikel 8:58, eerste lid, Awb, en artikel 6:5, eerste lid, onder d, Awb onrechtmatig.

---

[2] Tevens liet appellant weten, wegens verhindering niet op de zitting d.d. 13 juli 2007 te zullen verschijnen. De rechtbank vermeldde in haar uitspraak (sub *I.15*): *"Eiser en zijn gemachtigde zijn **met bericht** niet ter zitting verschenen"*. Uit deze vermelding blijkt, dat zijn brief d.d. 11 juli 2007 (**productie 3**) daadwerkelijk door de rechtbank is ontvangen en tot het dossier behoorde.

Ingevolge artikel 69 van de Vreemdelingenwet 200 bedraagt de termijn voor het indienen van een beroepschrift vier weken.

Ingevolge artikel 6:5, eerste lid, aanhef en onder d, Awb dient een beroepschrift de gronden van het beroep te vermelden.

Ingevolge artikel 8:58, eerste lid, Awb kunnen partijen tot tien dagen voor de zitting nadere stukken indienen bij de rechtbank. Op deze beperking heeft de griffier appellant in de oproep d.d. 31 mei 2007 gewezen.

Verweerder nam op 10 juli 2007 – oftewel: **twee dagen** voor de openbare zitting – een besluit waartegen het beroep zich van rechtswege mede richtte.

Indien artikel 6:20, vierde lid, Awb niet zou bestaan, zou appellant vier volle weken de tijd hebben om een beroepschrift te concipiëren dat de gronden van het beroep als bedoeld in artikel 6:5, eerste lid, onder d, Awb vermeldt.

Nu de rechtbank (1) appellant niet in de gelegenheid heeft gesteld, de gronden van het beroep te vermelden, (2) niet het onderzoek ter zitting heeft geschorst, (3) niet heeft bepaald dat het vooronderzoek wordt hervat, en (4) niet heeft bepaald dat de zaak op een nadere zitting wordt hervat, is het recht van appellant op een eerlijk beroep geschonden.

Allereerst komt aan appellant meer voorbereidingstijd toe dan slechts één dag.

Hierbij komt dat beroepsgronden niet mondeling (bijvoorbeeld op de zitting d.d. 13 juli 2007) naar voren kunnen worden gebracht, nu artikel 6:5, eerste lid, aanhef[3] en onder d, Awb schriftelijkheid vereist en zich verzet tegen het mondeling naar voren brengen van de beroepsgronden op een zitting.

Tenslotte is van belang, dat zelfs indien appellant in staat zou zijn geweest, de gronden van het beroep (voor zover gericht tegen het besluit d.d. 10 juli 2007) razendsnel binnen een dag uit te werken, hij niet het recht zou hebben gehad, de gronden in te dienen, gelet op het bepaalde in artikel 8:58, eerste lid, Awb.

Verder wijst appellant erop, dat nu de rechtbank niet beschikte over tegen het besluit d.d. 10 juli 2007 gerichte beroepsgronden, de bestreden uitspraak inhoudelijk niet meer voorstelt – en kan voorstellen – dan een duplicaat van verweerders besluit. De rechtbank heeft echter als taak, te oordelen over gebreken in een besluit van een bestuursorgaan. Hier nam de rechtbank het besluit van verweerder nogmaals, in de vorm van een uitspraak. Van een rechterlijke toets van het bestreden besluit op de grondslag van naar voren gebrachte gebreken was geen sprake.

Appellant is van opvatting, dat artikel 6:20 Awb niet tot gevolg kan hebben, dat een wettelijke beroepstermijn van vier weken wordt teruggebracht tot een beroepstermijn van twee dagen (lopend van 10 juli 2007 tot 13 juli 2007).

Hij concludeert dat hij in zijn verdediging is geschaad, en dat de bestreden uitspraak om die reden niet in stand kan blijven. Indien de uitspraak in stand zal blijven, zal verweerder erin zijn geslaagd, appellant te overrompelen met een besluit dat zodanig laat is ingediend, dat appellant zich niet meer ertegen kan verweren.

Wat belette overigens verweerder, om zijn besluit op de zitting bekend te maken?

---

[3] waar staat: "het beroepschrift"

Grief 2: de rechtbank besliste niet inzake het griffierecht

De rechtbank liet in haar uitspraak het midden, of het betaalde griffierecht door de Staat der Nederlanden geheel of gedeeltelijk wordt vergoed.

Artikel 8:74 Awb luidt:

1. Indien de rechtbank het beroep gegrond verklaart, houdt de uitspraak tevens in dat aan de indiener van het beroepschrift het door hem betaalde griffierecht wordt vergoed door de door de rechtbank aangewezen rechtspersoon.
2. In de overige gevallen kan de uitspraak inhouden dat het betaalde griffierecht door de door de rechtbank aangewezen rechtspersoon geheel of gedeeltelijk wordt vergoed.

In casu is het beroep deels niet-ontvankelijk, deels ongegrond verklaard.

Het is niet-ontvankelijk verklaard, op de grond dat verweerder (door alsnog een besluit te nemen) geheel aan appellant is tegemoetgekomen, zodat appellant geen belang meer had bij een inhoudelijke uitspraak op het beroep voor zover het was ingesteld op 13 december 2006.

Indien het hierbij zou zijn gebleven zou de rechtbank – zoals altijd in die gevallen – het griffierecht aan appellant hebben doen vergoeden.

In casu is het beroep evenwel ongegrond verklaard voor zover het zich richtte tegen het besluit d.d. 10 juli 2007.

Naar mening van appellant is er sprake van een 'overig geval' als bedoeld in artikel 8:74, tweede lid, Awb.

Gelet hierop diende de rechtbank niet in het midden laten, of het griffierecht door de Staat der Nederlanden dient te worden vergoed, nu de bestreden uitspraak tot gevolg heeft, dat het griffierecht geheel voor rekening van appellant zal blijven.

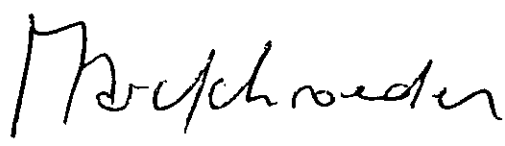
Hiertoe strekt de tweede grief.

3. Conclusie en verzoek

Appellant concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep
en verzoekt uw Afdeling bestuursrechtspraak,

- de bestreden uitspraak te vernietigen;
- de zaak terug te wijzen naar de rechtbank;
- verweerder te veroordelen in de kosten van het hoger beroep, voor beroepsmatig verleende rechtsbijstand.

Hoogachtend,

mr. drs. M.J.G. Schroeder